

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„Mester, jó nekünk itt lennünk!” (Mk 9, 5a)

Hogyan élünk Isten elképzelése szerint

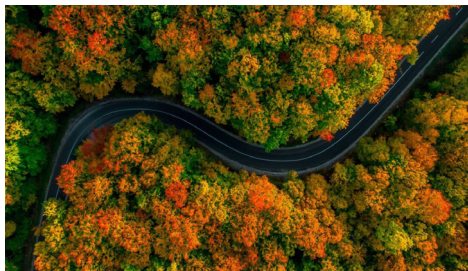
Egyre gyakrabban tapasztaljuk a világban, hogy a Szentírás alapelveinek ellentmondó képek, gondolatok, hírek vesznek körül bennünket. Minden, amit látunk és hallunk, olyan képet fest az életről, amely eltávolít a keresztény normáktól. Noha vannak pozitív hatások is, de mégis a legtöbb esetben rossz hírekről, erőszakról és politikai túlkapasokról hallunk, amelyek miatt hitetlenkedve csóváljuk a fejünket. Ez lehet az egyik oka, hogy reménytelennek és depressziósnak érezzük magunkat.

Mit tehetünk, hogy megakadályozzuk azt, hogy ezek a társadalmi hullámok átvegyék az irányítást a gondolataink, életünk fölött?

Első lépésként át kell vennünk az irányítást afölött, amit beengedünk és megengedünk, hogy befolyásolja gondolkodásunkat. Szent eszméket tudunk kialakítani, ha társadalmunk hangzatos vezényszavaival szemben az Úr útmutatásait követjük.

„Boldog ember, aki nem indul a gonoszok tanácsa nyomán, aki nem jár a bűnösök útján és nem vegyül a csúfot űzők közé. Aki örömét leli Isten törvényében, s parancsairól elmélkedik nappal és éjjel. Olyan, mint a víz partjára ültetett fa, amely kellő időben gyümölcsöt terem, és levelei nem hervadnak. Siker koronázza minden tettét.” (Zsoltárok 1:1-3)

Az idei év egyik nagy célkitűzése lehet, ha megpróbáljuk elménket mentesen tartani a kétely és félelem filozófiáitól, ugyanis a Szentírás utasításait az élet minden területén alkalmazhatjuk.

Íme öt terület az életünkéből, amellyel kapcsolatosan Istennek határozott elképzelése van.

1. Egészség

Az elménk az, ahol az ellenség gyökeret ver. Ha állandóan betegségre, fáradtságra és gyengeségre gondolunk, gondolatainkkal legyengítjük testünket. Nem kell beleélnünk magunkat az influenzasz szezonba pusztán azért, mert egy reklám azt mondja, itt az ideje, hogy ezek a vírusok megtelepedjenek a levegőben.

(folytatás a 4. oldalon)

7.

oldal

Mi így éljük meg

11.

oldal

Múlt, jelen vagy jövő?

12.

oldal

Szeressünk!

Liturgikus útmutató

FEBRUÁR 1 KEDD	2Sám 18,9-10.14b.24-25a.30 - 19,3; Zs 85; Mk 5,21-43 / Fiam, Absalom, bárcsak én haltam volna meg helyetted!	FEBRUÁR 12 SZOMBAT	1Kir 12,26-32; 13,33-34; Zs 105,6-22; Mk 8,1-10 Nem tért meg gonosz útjáról Jeroboám
FEBRUÁR 2 SZERDA	URUNK BEMUTATÁSA (ünnep) Mal 3,1-4 vagy Zsid 2,14-18 Zs 23 Zsid 2,14-18 Lk 2,22-40 Eljön templomába az Úr, aki után vágyódunk	FEBRUÁR 13 VÁSÁRNAP	ÉVKÖZI 6. VÁSÁRNAP Jer 17,5-8; Zs 1; 1Kor 15,12.16-20; Lk 6,17.20-26 Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik
FEBRUÁR 3 CSÜTÖRTÖK	(Szent Balázs, Szent Anszgár–Oszkár, Szent Simeon és Anna) / 1Kir 2,1-4.10-12; 1Krón 29,10-12; Mk 6,6-13 / Légy erős! Tartsd meg, amit Istened, az Úr rád bízott!	FEBRUÁR 14 HÉTFŐ	SZENT CIRILL ÉS METÓD Európa társvédőszentjei (ünnep) / (Szent Bálint) ApCsel 13,46-49; Zs 116; Lk 10,1-9 A pogányok örvendezve magasztalták az Úr ígését
FEBRUÁR 4 PÉNTEK	(Szent Veronika, Szent Hrabanusz Maurusz, Korzini Szent András) / Sir 47,2-11; Zs 17,31-51; Mk 6,14-29 / Egész szívvel dalolt Dávid az Úrnak, és szerette Istenét	FEBRUÁR 15 KEDD	Jak 1,12-18; Zs 93; Mk 8,14-21 A világhosszág Atyjától csak jó adomány származik
FEBRUÁR 5 SZOMBAT	SZENT ÁGOTA (Szent Adél) 1Kir 3,4-13; Zs 118,9-14; Mk 6,30-34 Adj szolgáltnak tanulékony szívét!	FEBRUÁR 16 SZERDA	(Szent Julianna) Jak 1,19-27; Zs 14; Mk 8,22-26 Legyetek megvalósítói az igének, ne csak hallgatói!
FEBRUÁR 6 VÁSÁRNAP	ÉVKÖZI 5. VÁSÁRNAP (Miki Szent Pál és vértanútársai, Szent Dorottya) Iz 6,1-8; Zs 137; 1Kor 15,1-11; Lk 5,1-11 Itt vagyok, engem küldj!	FEBRUÁR 17 CSÜTÖRTÖK	(A szervita rend hét szent alapítója) Jak 2,1-9; Zs 33; Mk 8,27-33 Ha hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók!
FEBRUÁR 7 HÉTFŐ	1Kir 8,1-7.9-13; Zs 131; Mk 6,53-56 Örömmel építettem neked lakásul házat, örök lakóhelyül	FEBRUÁR 18 PÉNTEK	(Boldog Fra Angelico) Jak 2,14-24.26; Zs 111; Mk 8,34 - 9,1 Amint a test lélek nélkül holt, úgy a hit is holt tettek nélkül
FEBRUÁR 8 KEDD	(Emiliáni Szent Jeromos) 1Kir 8,22-23.27-30; Zs 83; Mk 7,1-13 Uram, Istenem, hallgasd meg a kiáltást és az imádságot	FEBRUÁR 19 SZOMBAT	Jak 3,1-10; Zs 11; Mk 9,2-13 Ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember
FEBRUÁR 9 SZERDA	1Kir 10,1-10; Zs 36,5-40; Mk 7,14-23 Áldott legyen Istened, az Úr, aki Izrael trónjára ültetett	FEBRUÁR 20 VÁSÁRNAP	ÉVKÖZI 7. VÁSÁRNAP / (Szent Marto Ferenc és Jácinta) / 1Sám 26,2.7-9.12-13.22-23; Zs 102; 1Kor 15,45-49; Lk 6,27-38 / Az Úr kezembe adott ma téged, de én nem akartam kezem emelni rád
FEBRUÁR 10 CSÜTÖRTÖK	SZENT SKOLASZTIKA 1Kir 11,4-13; Zs 105,3-40; Mk 7,24-30 Elhajolt Salamon szíve az Úrtól, ezért megharagudott rá az Úr	FEBRUÁR 21 HÉTFŐ	(Damiáni Szent Péter) Jak 3,13-18; Zs 188; Mk 9,14-29 Ki bölcs és értelmes közöttetek: mutassa meg magatartásával!
FEBRUÁR 11 PÉNTEK	(A lourdes-i Szűz Mária, Anáni Szent Benedek) 1Kir 11,29-32; 12,19; Zs 80; Mk 7,31-37 Jeruzsálem városát kiválasztottam	FEBRUÁR 22 KEDD	SZENT PÉTER APOSTOL SZÉKFOGLALÁSA (ünnep) / Pét 5,1-4; Zs 22; Mt 16,13-19 Péter, az előljárótárs, Krisztus szenvedésének tanúja
		FEBRUÁR 23 SZERDA	SZENT POLIKÁRP Jak 4,13-17; Zs 48; Mk 9,38-40 Aki tudna jót tenni, és nem teszi, az vétkezik

FEBRUÁR

24

CSÜTÖRTÖK

SZENT MÁTYÁS APOSTOL (ünnep)

ApCsel 1,15-17,20-26; Zs 112; Jn 15,9-17

A sors Mátyásra esett,
mire a többi apostol közé sorolták

FEBRUÁR

25

PÉNTEK

Jak 5,9-12; Zs 102; Mk 10,1-12

Irgalmas az Úr és könyöröletes

FEBRUÁR

26

SZOMBAT

Jak 5,13-20; Zs 140; Mk 10,13-16

Sokat tehet az igaz odaadó könyörgése

FEBRUÁR

27

VASÁRNAP

ÉVKÖZI 8. VASÁRNAP

(Nareki Szent Gergely)

Sir 27,4-7; Zs 91; 1Kor 15,54-58; Lk 6,39-45

Az ember értékét a beszédje szabja meg

FEBRUÁR

28

HÉTFŐ

1Pét 1,3-9; Zs 110; Mk 10,17-27

Jézus Krisztus élő reménysége á

szült újjá minket

Árpád-házi szentek és boldogok

Boldog Gertrúd

Gertrúd 1227-ben született, Árpád-házi Szent Erzsébet és Tübingiai Lajos legkisebb leányaként.

Miután édesanyja özvegy maradt, lányát az altenbergi premontrei apácákhoz adta nevelésre.

Gertrúd a kolostort nem hagyta el, előbb fogadalmat tett és apáca lett, majd 1248-ban apátnő.

Anyja példáját követve külön házat épített a kolostor mellé a szegényeknek és betegeknek.

Halálának időpontja nem ismert, de 1311-ben a kolostornak engedélyezték Gertrúd tiszteletét, amelyet később, 1729-ben az egész premontrei rendre kiterjesztettek, ünnepét augusztus 13-án tartják.

 archiv.katolikus.hu/szentek/1113-195.html

Árpád-házi szentek sorába tartozik még Szent Imre és Portugáliai Szent Erzsébet. Szent Erzsébetről az I. évad 5.-dik, júliusi számában, Szent Imréről pedig az I. évad 9.-dik, novemberi számában írtam.

Összeállította: Boros Bogárka

Keresztség

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új tagjait:

Sipos Oliver
Udvari Anna

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék
nekik, nyugodjanak békében!

Szvitlák Mária
Darabont Anna

(folytatás az első oldalról)

Az orvosok és az orvosi kezelések a Teremtő ajándéka. A jó Isten a test működésének értését, szellemi elmével rendelkező emberekre bízta, de ugyanakkor számtalan növénynek gyógyító tulajdonságokat is adott. Ez azt jelzi nekünk, hogy mennyei Atyánk azt akarja, hogy egészségesek legyünk. A jó egészség megőrzésének egyik módja a megfelelő hozzáállás a testünkhöz.

Íme a Mindenható terve a wellnessről:

Első védelmi vonalunk, a mennyei orvosláson való elmélkedés.

„Figyelj, fiam, a szavaimra, nyisd ki a füledet a beszédemre! Ne téveszd el őket soha a szemed elől, és őrizd meg a szíved közepében! Mert élet annak, aki megleti őket, gyógyulás az egész testének.” (Péld. 4:20-22)

Tekintsük szentnek a testünket. „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi? Nagy volt a váltságdíjatok! Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben!” (1Kor. 6:19-20)

A Lélek azt akarja, hogy jól legyünk. „Kedvesem, kívánom, hogy minden sikerüljön neked és egészséges légy testben is, lélekben is.” (3 János 1:2)

Fontos a pozitív hozzáállás és nevetés. „A vidám szív jót tesz az egészségnek, a nyomott kedély emészti a testet.” (Péld. 17:22)

2. Pénzügyek

A világ pénzről alkotott képe az, hogy ragadjunk meg mindent, amit lehet, és szoros ökölrel kapaszkodjunk bele. Milyen érdekes, hogy a világ a lopást bizonyos esetekben nem bünteti, ha az ellopott összeg nem ér el egy meghatározott értéket. Emellett a pénzügyezetek ösztönzik az adósságot, mert a magas kamatlábak több bevételt nyelnek el a vállalatoktól. A fényes autót és a legújabb technológiát bemutató reklámok az emberi vágyat szőlítják meg és szinte a fülünkbe súgják, hogy többet szerezzenek. Az egyszerű kifizetési tervek célja az, hogy minél hamarabb kerüljön aláírás a lap alján található szaggatott vonalra,

ami aztán több évre szóló havi törlesztőrészletet eredményez, amely több, mint amit egy személy megengedhet magának.

Az Úr pénzeszménye az, hogy adjunk, szorgalmasan dolgozzunk a fizetésünkért, és ne tartozunk többel, mint amennyit vissza tudunk fizetni. Bár nehéz elkerülni minden kötelezettséget, az Úr nem akarja, hogy anyagi teher nehezedjen ránk.

Íme a mi Atyánk bölcsessége a pénzkezeléshez: Tedd Istent fontosabbá mint a javak birtoklása.

„Ahol a kincsed, ott a szíved is.” (Mt. 6:21)

„Szolgáltassátok be hiány nélkül a tizedet és az első termést a kincstárba, hogy legyen étel a házamban. Akkor aztán próbára tehettek – mondja a Seregek Ura –, vajon megnyitom-e nektek az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok-e rátok.” (Mal. 3:10)

„A tétlenkedő kéz szegénységet teremt, a szorgalmasok keze gazdagságot szerez.” (Péld. 10:4).

Lehetőségünk szerint kerüljük az adósságot.

„A gazdag uralkodik a szegények fölött, a kölcsönzőnek szolgája lesz a kölcsönkérő.” (Péld. 22:7)

3. Család

A modern társadalom családfelfogása torz. Egyes államok jogszabályai lehetővé teszik, hogy azonos neműek házasodjanak és gyermekeket fogadjanak örökbe. Az abortusz támogatása által leértékeli az életet. A fegyelem hiánya, a gyerekekben lázadó

tinédzsereket és tekintély iránti tiszteletlenséget szül.

A gyermekbántalmazás gyakrabban fordul elő, mint tudjuk, mert a zárt ajtók mögött az incidensek elrejtethetők.

A Mennyei Atyánk küldetése a család számára, az értékek továbbadása, a becsület, a megbocsátás gyakorlása és a megfelelő nevelés.

Ő értékeli az életet. „Lám, a gyermekek az Úr ajándékai, a test gyümölcse jutalom.” (Zsolt. 127:3)

Az Ő elképzelése a tisztelet és a becsület. „Tiszteld apádat és anyádat, hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked.” (Kiv. 20:12)

„Gyermekek, fogadjatok szót szüleiteknek mindenben, mert ez kedves az Úr szemében.” (Kol. 3:20)

„Szeresse hát mindegyiktek a feleségét, mint önmagát, az asszonyok meg tiszteljék férjüket.” (Ef. 5:33)

Nevelj szeretettel és türelemmel. „Mutasd meg a fiúnak, melyik úton járjon, s akkor sem hagyja el, amikor idősebb lesz.” (Péld. 22:6)

„Apák, ne keserítsétek meg gyermekeiteket, hanem neveljétek őket fegyelemben az Úr útmutatása szerint.” (Ef. 6:4)

4. Önbecsülés

Az emberiség szüntelen értelmet és célt keres. A légkör kavargó a kisebbség, az összehasonlítás és az értéktelenség dilemmájára adott válaszoktól. Egyes könyvek és internetes bejegyzések olyan megoldásokat kínálnak, amelyek soha nem elégítik ki az embernek ezt a vágyát, mert saját magukon alapulnak. Az Én-t nem tudják kielégíteni, mert az Én Krisztus nélkül üres. Inkább van szükségünk Krisztus-megbecsülésre, megismerésére, mint önfejlesztésre, önigazolásra. Ő az egyetlen, aki értéket adhat az embernek. Az identitásunknak a Megváltónktól kell származnia, nem pedig másoktól.

Megváltónk önértékelési képe:

Célt és értelmet adni nekünk. „Az ő alkotása vagyunk: Krisztus Jézusban jöttetekre

teremtett minket; ezeket az Isten előre elrendelte, hogy bennük éljünk.” (Ef. 2:10)

Az Ő szemén keresztül lássuk magunkat. „Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet.” (1Sám. 16:7b)

Az Ő Lelkét adja nekünk, hogy felismerjük az igazságot. „Gyermekeim, ti az Istentől vagytok, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van. Ők a világból valók, ezért a világról beszélnek, és a világ hallgat rájuk. Mi az Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk. Aki nem ismeri Istent, nem hallgat ránk. Így különböztetjük meg az igazság lelkét és a tévedés lelkét.” (1Jn. 4:4-6) Elfogadjunk és ne elítéljünk. „Nincs semmi elmarasztaló ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban élnek.” (Róm. 8:1)

5. Beszélgetés - kommunikáció

Sokszor mindössze annyit kell tennünk, hogy bekapcsoljuk a digitális kommunikációs eszközeinket és olyan szavak hallatszanak belőlük, amelyeket nem szeretnénk hallani. Akár már egy séta is az utcán sértő párbeszéd-foszlányokat hozhat a fülünkbe. Amit egykor „szappannal” mostunk ki az ember szájából, az mára divatbeszédé vált. Hírességek és „műanyag sztárok” népszerűsítik ezt a fajta beszélgetést és a státusz ikonjaiként emulálják őket.

A pletykákat és a pletykák terjesztését nem tekintik helytelennek vagy bántónak. Amint számtalan televíziós talk-show is bizonyítja, egy saftos apróság szórakoztatást nyújt. A hazudozás nemcsak elfogadottá vált, hanem már-már elvárható is, ha valakit előbbre visz.

Az Úr elképzelése a szavainkkal kommunikációnkkal kapcsolatban:

Gondolkozz, mielőtt beszélsz. „Semmiféle rossz szó ne hagyja el ajkatokat, hanem csak olyan, amely alkalmas az épülésre, hogy amiben kell, javára váljék hallgatóitoknak.” (Ef. 4:29) Ne terjeszd a pletykát. „Veszekedést szít a ravaszkodó ember, a barátok közé is éket ver a pletykás.” (Péld. 16:28)

Csak az igazat mondd. „A gonosz ajkára a

gonosztevő hallgat, a hazug ember figyel a csalárd nyelvére.” (Péld. 17:4)

Használj szavakat bátorításra. „A barátságos beszéd méznek folyása, édes a léleknek, üdülés a testnek.” (Péld. 16:24)

Ha elfogadjuk Isten látásmódját, akkor ki tud alakulni bennünk az, hogy a mennyei értékektől függünk gondolkodásunkban és olyanokká válhatunk, mint a folyópartra ültetett fa.

Minden, amit teszünk, fejlődést hoz, életre kelt. „Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatok. Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes.” (Róm. 12:1-2)

Marci pap

Varga László

Megtört kenyér, megtört ember

(Az előző lapszámban megjelent cikk folytatása.)

Szeretet-eledellé válni

Miért törte meg a saját testét? Önfeláldozás összetörés nélkül nem létezik. Szenvedés és szeretet Istennél és embernél egyaránt feltételezik egymást. A szeretetnek fájniya kell! Ez nem önkínzás, hanem önként vállalt élet-odaadás. Az összetörés által vált kioszthatóvá az Élet kenyere. A Szenvedő Szolga gonoszságainkért lett összetörve. (Iz 53,5)

Ahhoz, hogy létem az ő kezéből szeretet-eledelként kiosztható legyen, meg kell töretnem a gőgömben, büszkeségemben, önhittségem minden változatában, és teljesen bele kell simulnom az ő akaratába. Nem kell keresnünk a megaláztatást és megtöretést, ő erről gondoskodni fog. Pont azokon az embereken és körülményeken keresztül, amikbe életünket helyezte és vezette. Viszont fel kell hagynunk keménységünkkel, és igent kell mondanunk Máriával együtt az ő akaratára. Nem egyszerűen a beleegyezésünket adva, hanem vágyakozva arra, hogy beteljesedjenek rajtunk is az ő szavai. De ezzel még nem fejeződött be, mert hozzáfűzte: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” (Lk 22,19) „Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztség által.” (1Kor 12,13)

Nem magányosan és egyedül vagyunk az ő teste, hanem a többi taggal együtt, egységben. Ez a szentségi, bensőséges kapcsolat új közösséget hoz létre közöttünk.

Növekedni a szeretetben

Az eucharisztikus élet lényege, hogy a szeretetkört folyamatosan tágítsuk. Valahányszor kinyújtjuk a szegények, az éhezők, szomjazók, betegek, idegenek és bűnösök felé kezünket, megáldanak és rajtuk keresztül is befo gadhatjuk az Úr Lelkét. Mindegy, hogy házasok, egyedülállók vagy papok, szerzetesek vagyunk-e, mindannyiunkat a Szeretet teremtet, hogy feléje haladjunk az egyedüli úton, amely a szeretet. A szeretet küzdelem önmagunkkal és újrakezdés a másikkal.

Küzdelem a saját magunk elismertetésére, a nyereségre, hatalomra, kitüntetésre és sikerre való törekvéseinkkel, és újrakezdés a szolgálatban, a lábmosó, irgalmas szeretetben. A legrombolóbb az, amikor magunkat tesszük meg ösképnék és kényszeresen saját képünkre és hasonlatosságunkra próbáljuk tökéletesíteni a másikat. Meg kell tanulnunk egymást a különbözőségeinkkel együtt szeretni. Erkölcsei törvény, hogy saját magunk tökéletesítésén és mások boldogulásán, kiteljesedésén kell fáradoznunk. Mi pedig kényszeresen mások tökéletesítésén és önmagunk boldogulásán fáradozunk. Ez az evangélium elárulása. Az evangélium egyetlen nagy vitáit a sötétség erőivel és a bennünk lévő félelemmel szemben. Minden eucharisztikus élet a bizalomra szóló meghívás. Meghívás arra, hogy bízzunk minden emberi szív szentségében és belső szépségében, akkor is, ha hatalmas erők akarják letörni bizalmunkat, akkor is, ha vannak emberek, akik csak elnyomni, ölteni, pusztítani akarnak, annak ellenére is, hogy

a gonoszság, a gyűlölet és a hazugság létezik. Mindehhez nemcsak a szentmisében, hanem hétköznapi életünkben is közösséget kell találnunk a Mindenség Forrásával, Istennel. Ha őbenne élünk, lehetővé válik, hogy minden embert, minden eseményt, saját életünket és a történelem nagy összefüggéseit is az ő szemével lássuk. Ahhoz, hogy megvalósulhasson a szeretet új pünkösdje, vissza kell találnunk az alázatos, irgalmas szívű, szerető Istenhez. Életté kell váltanunk a gyengédség, a kedvesség, az erőszakmentesség és a megbocsátás tanítását, kiszabadulva a szívünkben rejtőző gyűlölet hatalma alól. Amikor találkozunk a Szeretet Istenevel, ő képessé tesz arra, hogy végre felfedezzessük: minden élet szent, mert maga a Szentlélek él bennünk és minden embertársunkban.

 tar.eucharisztikuskongresszus.com/Elokeszuleti%20fuzet/jojjetek_hozzam_mindnyajan.pdf

Összeállította: Nagy Kercsó Katalin

Mi így éljük meg

“Uram, oldd meg ezt, légyszí, mert emberileg ezzel nem lehet mit kezdeni,”

Bízni az Úrban

Mindenki találkozott már a nagy, visszatérő, örök kérdéssel: mit jelent kereszténynek, katolikusnak vallásosnak lenni? Persze, erre hittanórán nagyon ügyesen megtanuljuk a választ. Aztán, mit is kérdeznek még? Miért járunk templomba? Erre is szépen belénk nevelik a választ: hát mert azt kell és kész. Hittanórán is ez halljuk, a nagyszüleinktől is, szüleinktől is, szomszédoktól is. És aki eljár misére, az milyen ügyes. Miért imádkozunk? Ő, hát erre is ugyanaz a válasz, mint az előzőkre: mert imádkozni kell és aki imádkozik az ügyes. Egyébként is, mindenki szokott imádkozni.

Nekem az a személyes tapasztalatom, hogy nagyon sokszor elmegyünk a templomba,

elmondjuk a reggeli-esti, napi imákat s azzal úgy annyi. Imádkozunk, hogy legyen imádkozva, de a napunk, életünk többi részétől ez úgy valahogy külön van. Pedig azt hiszem, aki legelőször imádkozott, az nem egészen így képzelte el a dolgot.

Az Istennel való kapcsolat egy olyan dolog, amire nekünk van szükségünk. Arra, hogy elmenjünk a templomba nekünk van szükségünk, nem a miséző papnak. Az imára, imádkozásra nekünk van szükségünk, nem pedig Istennek. Az ima értünk van: hogy érezzük, van kihez fordulni, ha összeérnek a fejünk fölött a hullámok. Éppen ezért mindenkinek annyit kell imádkoznia, amennyire neki szüksége van. A napi folyadékbetvitelhez tudnám hasonlítani: a napi 2 liter elő van írva, de

van akinek kevesebb esik jól, van akinek több. Pontosan így az imával is: lehet, hogy a nagymamának egy rózsafüzér kell ahhoz, hogy nyugodtan tudjon aludni, és az is lehet, hogy az én lelkemnek elég ha néha-néha napközben elmormolom magamban, hogy „Uram, légy szíves, most segíts egy kicsit”.

Imában mindenhez lehet segítséget kérni: „Uram kérlek segíts vizsgázni”, „Uram, köszönöm”, „Uram, kérlek adj erőt, hogy most fogjam be a szám és ne veszekedjek”, „Uram, segíts bocsánatot kérni”. Ne féljünk Istent zaklatni a kicsi problémáinkkal, mert ha mindent rá tudunk bízni, akkor annyival könnyebb az élet. Merjük elhinni, hogy Isten szeret minket és érdekli az életünk.

Az Úrban bízni jó: igazán megnyugtató érzés, hogy ezt most nem kell egyedül csináljam. Semmit nem kell egyedül csináljak, mert sosem vagyok egyedül. Isten mindent el tud rendezni, amit odaadok neki, még azt is, amivel emberileg nem lehet kezdeni semmit. Amivel meg amúgy sincs, amit kezdünk, miéért ne bízunk Rá?

Lackfi János "lefordította" Mária aggodalmait az angyali üdvözléstről, azt hiszem ez itt éppen találó.

József, nézd, tők jól megvagyunk, azt hiszem, egymásnak teremtet bennünket az Isten, áldassék a neve. Mégis van itt egy kis bibi. Nem, a bibi nem a legjobb szó, inkább baba. Egy kisbaba, de ne gondold rosszra... Huh, nem jó! Figyelj, József, tudod, hogy én tiszta és tisztességes lány vagyok,

hogy férfival nem voltam, se veled, se mással. Azt is tudod, hogy nagyon szeretem az Istent, és Isten is nagyon szeret engem. Szóval ebből kerekedett egy különös ügy...

Huh, nem jó!

József, tudod te is, törvény szerint aki nem a férjétől fogan gyermeket, azt el lehet bocsátani vagy éppen agyon lehet kövezni, ha úgy adódik. Mármint még nem vagy a férjem persze, meg nem is mástól van a gyerek, vagy szóval mástól, de nem más férfitől, hogy is magyarázzam...

Huh, nem jó!

József, olyan rendkívüli lény járt itt, ha hiszed, ha nem, egy angyal, azt meg végképp nem fogod elhinni, amit mondott. Isten azt üzent, a világ összes asszonya közül engem választott ki arra, hogy megszüljem a fiát.

Mit szólsz, hát nem érdekes?...

Huh, nem jó!

József, úgy képzeld el, főztem neked ezt a jó kis levest, mert tudom, hogy szereted, és kedvedben akartam járni, finom birkahússal, jó fűszeresen, lehet, hogy jobb is lenne, ha ennél egy tányérral, nyugodtabban tudnánk utána beszélgetni...

Huh, így sem jó!

Tudod mit, Uram, én most elmegyek Erzsébethez, meglátogatom őt, addig oldd meg ezt, légy szíves, küldj angyalt, égi hangot, kőtáblát, bármit, mert emberileg ezzel nem lehet mit kezdeni.

Gergely Anna

Ünnepeink

- Február 2. - Urunk Bemutatása - Gyertyaszentelő Boldogasszony

Beran Ferenc

Az Egyház társadalmi tanításának üzenete

Ha az Egyház társadalmi tanításának üzenetét meg akarjuk érteni, akkor Szent II. János Pál pápa *Centesimus annus* kezdetű szociális enciklikájából (körlevéléből) kell kiindulnunk, amely szerint „az Egyház útja az ember útja”. Ez azt jelenti, hogy az Egyház társadalmi tanításának középpontjában az ember áll. Nemcsak a keresztény ember, vagy a hívő ember, hanem minden ember.

Ezt a felfogást jól tükrözi az utóbbi időkben megjelent enciklikáknak a megszólítása. E szerint az üzenet tartalma nemcsak a püspökökhöz, papokhoz, szerzetesekhez, hívekhez szól, hanem „minden jóakarátú emberhez”. Lehet, hogy vannak, akiket meglep az előbb hallott pápai üzenet, mert arra gondolnak, hogy az Egyház társadalmi tanításának lényegét a kinyilatkoztatott erkölcsi igazságok alkotják, amelyek csak hívő embereknek szólnak. Akik jobban ismerik az Egyház tanítását, azok tudják, hogy a kinyilatkoztatott törvények az ember legfontosabb értékeit védik: az életet, a személyek kapcsolatát, a valóság csorbitatlan továbbadását, a munkával megszerzett értékeit. A Bibliában a Tíz parancs ezeket a legfontosabb értékeket védi, az Egyház pedig ezeket az értékeket védő törvények üzenetét aktualizálja az egyes történelmi helyzetekben.

Az Egyház társadalmi tanításnak másik fontos üzenete, hogy az ember üdvösségét szolgálja. Az Egyház ezt a célt úgy valósítja meg, hogy hirdeti az Evangéliumot, és annak üzenetével áthatja a társadalmat.

Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma ezt a célt így foglalja össze: „Nem egyszerűen arról van szó, hogy az Egyház a társadalomban elérje az embert, mint az evangélium hirdetésének címzettjét, hanem arról, hogy az evangéliummal megtermékenyítse ezt a társadalmat, és így indítsa növekedésnek.”

Ezzel a kompendium jelzi, hogy a társadalmi tanítás valójában elsősorban nem is tanítás, hanem inkább életre vagy életformára való nevelés, amely beépül az emberi életbe és

gazdagítja azt. Ezt követően a dokumentum jelzi, hogy az üzenet elsősorban a nehézségekkel küszködő emberekhez szól.

Az „Egyház magára veszi az ember gondját”, ami azt a vállalást is jelenti számára, hogy missziós és üdvösségközvetítő elkötelezettségbe a társadalmat is belevonja.

Korunk társadalmi helyzete

Az előző évtizedek társadalmi eseményei azt jelzik, hogy gyorsan változó világban élünk, amely újabb, gyakran létünket érintő kérdéseket vet fel. A technika, a technológiák fejlődése és a termelékenység növekedése ellenére beszélhetünk-e az emberi élet fejlődéséről, gazdagodásáról? A gazdasági világváltság hatásait megtapasztalva, mit kell tennünk azért, hogy a hasonló helyzeteket elkerüljük? Hogyan állítható meg vagy mérsékelhető a fajok kipusztulása? S végül az utóbbi években jelentkező, különösen a földrészünket érintő esemény: hogyan értékeljük, hogy a népességben gyarapodó, de egyre nagyobb szegénységben élő emberek tömegesen elindulnak a gazdagabb, de népességben megfogyatkozott földrészek felé? Mit kell tennünk azért, hogy valóban a vándorló emberek javát szolgáljuk, de ne sodorjuk veszélybe azokat az országokat, amelyek a vándorlókat befogadják?

Sokakban felmerül a kérdés: Az új évezred, amelyre oly nagy reménytelenségben tekintünk, valóban zsácutca lenne az emberiség számára? A hívő ember, amikor egy történelmi helyzetet vizsgál, abban nemcsak emberek

küzdelmét, kudarcait vagy sikereit látja, hanem a Gondviselő jeleit is. Lehet, hogy éppen a válság okainak felismerése van szükség ahhoz, hogy az ember és emberiség élete megújuljon, és testvéri közösségben tudja folytatni az útját a teljesebb jövő felé. Az Egyház küldetésénél fogva felelősséggel tekint az ember életére és így a jövő felé való vándorlására. Ezt abban a hitben teszi, hogy az Isten által adott kinyilatkoztatás tartalmazza azokat a biztos erkölcsi értékeket, amelyeket követve az ember nem tévedhet el, és a Szentlélek segítségével ad ahhoz, hogy ezeket meg is valósítsa. Ebben a hitben az Egyház a világ felé fordul, és értékeit közkinccsé akarja tenni. Szent II. János Pál pápa ezekkel a gondolattal zárta utolsó szociális enciklikáját: „Az Egyház a harmadik évezredben is kitart amellett, hogy magáénak tekinti az ember útját, annak tudatában, hogy vele van Ura, Krisztus. Ő tette magáévá az ember útját és vezeti, még akkor is, ha nem tud róla.”

E rövid bevezető után felmerül a kérdés: melyek azok a legfontosabb társadalometikai elvek, amelyeket az Egyház az elmúlt közel 120 év folyamán megfogalmazott, és amelyek mellett következetesen kiállt? Az Egyház által képviselt tanításból három etikai alapelvet emelünk ki, amelyekhez további elvek, eszmék kapcsolhatók. Az első elv a társadalmi

konfliktushelyzetekre vonatkozik: a társadalmi és nem zetközi feszültségeket, nézeteltéréseket az igazságosságra épülő béke szellemében kell megoldani. A második elv az állam tevékenységére vonatkozik, amely szerint az állam elsődleges feladata a közjó szolgálata az egyéni érdekekkel szemben. A harmadik elv, amely talán a legjellegzetesebb, amely és a legidősebb is egyben: elkötelezettség a szegények ügye mellett.

Tanulmányunk utolsó részében pedig korunk legégetőbb kérdésével, a társadalmi fejlődés kérdésével foglalkozunk. A kinyilatkoztatás fényében mi tekinthető az ember üdvösségét segítő lelki, szellemi és gazdasági fejlődésnek? Ennek vizsgálatát a témával foglalkozó három szociális enciklika alapján végezzük. Ezek a dokumentumok Szent VI. Pál pápa *Populorum progressio* (Népek fejlődése) kezdetű enciklikája, továbbá Szent II. János Pál pápa *Sollicitudo rei socialis* (A társadalmi dolgok iránti elkötelezettség) és XVI. Benedek pápa *Caritas in veritate* (Szeretet az igazságban) enciklikái.

 tar.eucharisztikuskongresszus.com/Elokeszuleti%20fuzet/fojjetek_hozzam_mindnyajan.pdf

Összeállította: Nagy Kercsó Katalin

Kérjük kedves híveinket, támogassák Plébániánkat az évi jövedelemadó 3,5%-va!

Ezáltal is sikerült a múlt évben szervezni közösségi programokat.

Ez nem kerül semmibe..., nekünk pedig nagy segítség.
Egy kis öntudattal és áldozattal csodák történnek!

Múlt, jelen vagy jövő?

Minden év általában 365 napból, 54 hétből és 12 hónapból áll, de vajon mi, mai emberek hány napot élünk meg úgy, hogy igazán a „mostot” vagy magát a pillanatot élvezzük? Szerintem sajnos elég keveset, mert mindig valami más dolgon „rágódunk”. Tapasztalataim szerint minden év elején elhatározzunk jó néhány dolgot, amiket megváltoztatnánk, de általában nem mindig elég erős az elhatározás vagy túl sokat is akarunk egyszerre. Fogadalmakat teszünk, amiket nem mindig sikerül betartanunk és ilyenkor megharagszunk saját magunkra, bánkódunk a múlton, hogy akkor „mit és hogyan kellett volna másképp tenni”, ahelyett, hogy azon törnénk a fejünket, hogy a jelenben mit lehetne javítani ezen.

Minden év minden perce elfut a fejünk fölött úgy, hogy azt igazán észre sem vesszük, csak decemberben, amikor már tényleg eltelt egy év. Visszanézzük akár magunkban, hogy mi minden történt vagy történhetett volna másképp, nagy terveket szövünk a jövőre nézve, ahelyett, hogy értékelnénk azt a jelen pillanatot amiben éppen vagyunk. Általában nem a jelenben vesszük észre azt, amit átértünk, hanem inkább akkor, amikor már múltbeli esemény. Ilyenkor sajnos, ha éppen gödörben van az életünk és elég nagy körülöttünk az önsajnálattal, nem látjuk meg még a kiutat sem. Ha minden jó körülöttünk, akkor meg azon tűnődnek sokan, hogy biztos ez után egyből valami rossz fog következni és máris jönnek a baljós gondolatok.

A jelen az a pillanat, amit nem lehet se megfogni, se eltenni későbbre, csak egyedül megélni lehet. Nem mindig jó a jelenben lenni, de mindig lehet tanulni belőle. Szerintem ezt az életet nem lehet se túl pesszimistán megélni, se túl optimistán. Meg kell találni azt a reális egyensúlyt, ami éppen megtart és ezt az egyensúlyt ki kell egészíteni egy kis hittel. Lehet Isten nélkül élni, de általában nem érdemes. A legtöbb optimista helyzetben, ahol

úgy érzem alázatosan voltam optimista és bíztam az isteni gondviselésben ott tényleg velem is volt és fentről vigyázott rám és még azt sem hagyta, hogy csalódjak benne.

Lehetünk akármilyen önállóak, vagy élhetünk azzal a tudattal, hogy ránk ne vigyázzon senki, főleg ne Isten, akit még nem is láthatunk a szemünkkel, de szerintem azok az emberek sokkal gazdagabbak bárkinél, akik mérhetetlenül nagy hittel rendelkeznek. Egyre kevesebb sajnos az ilyen, de mindig feltöltő érzés számomra látni egy nénit vagy bácsit, akik már leélték egy életet és még mindig Isten az első számukra. Az ilyen emberek általában sokkal jobban értékelnek és tisztelnek mindent, amijük van és könnyebben elfogadják bármilyen veszteséget.

Szerintem főleg nekünk fiataloknak, bár a mai világban a legtöbb embernek minden évben ezt kellene megfogadnunk, hogy minél jobban építsük az Istenbe vetett hitünket és így gazdagítsuk a lelkünket.

Vitos Beáta

Szeressünk!

Böjte Csaba testvér azt mondta egyszer: „Az embereket csak szeretve lehet jobbá tenni”.

Erre hívok én is mindenkit: szeressük egymást és ezáltal legyünk jobb közösséggé!

Szerintem az egyik legnehezebb dolog abban, hogy keresztények vagyunk az, hogy szeretnünk „kell” egymást. Parancsolatban kaptuk ezt meg: „Szeresd felebarátodat, úgy, mint önmagadat”. Akármennyire gyarló a másik, akármivel is bántott meg, akármít vétett ellenünk vagy mi ellene, szeretnünk kell őt. És ez hogyan lehetséges? Egyedül Istenben.

A keresztény szeretet nem ítélkezik. Hiszen mi nem tudhatjuk, mi folyik le az ember lelkében. Ezt egyedül Isten tudja. És mivel ő mindenkit szeret, mi megbízunk Istenben, akkor miért ne szerethetnénk mi is mindenkit úgy, ahogy azt Ő teszi? Persze, ez így levezetve nagyon szép, viszont annál nehezebb feladat.

A keresztény szeretet a legtisztább dolog, amit adhatunk valakinek. Amikor elfogadjuk őt minden hibájával, minden gyarlóságával együtt. Nem nézzük, hogy milyen családból jött, nem nézzük hol tanult vagy esetleg mit tudna adni nekünk. Egyszerűen elfogadjuk őt olyannak, amilyen és ha szüksége van ránk, segítünk neki. Úgy, ahogyan tudunk, és annyit, amennyi tőlünk kitelik. Hiszen ezért vagyunk a világban, ezért élünk: hogy szeressünk.

Ahhoz, hogy másokat úgy tudjunk szeretni, ahogyan azt Isten kéri tőlünk, először saját magunkat kell szeretnünk. Hiszen, ha nem szeretjük magunkat, hogyan teljesülne a fenti parancsolat? Azt kell megtanulnunk, hogy Isten jónak és szépek teremtett bennünket. Olyannak, aki szerethető. Egy olyan csodának,

akinek célja van, még akkor is, ha ő azt nem látja. És ennél csodálatosabb dolog nincs. Isten mindig gondoskodik rólunk, Ő mindig szeret minket és mindig vezet. Mindezeket tudva nézzünk saját magunkra és lássuk magunkat úgy, ahogyan Isten lát minket. Ezáltal könnyebb lesz szeretni önmagunkat, és másokat is.

Ne féljünk, ha valaki nem szeret minket viszont. Én hiszem, hogy mindenki életében eljön egy olyan pillanat, amikor rádöbben arra, hogy szeretni mennyire fontos. Még az az ember is, aki egész életében a pénzt hajkurászta, a pénz után loholt, gyűjtögette, hogy minél több maradjon neki, valamikor az útja során ráébred, hogy ezzel csak az idejét vesztegette el. Hiszen van ennél sokkal fontosabb dolog is. És erre rájönni soha nem késő. Istennél nincs olyan, hogy késő. Istennél megbocsájtas van. És persze végtelen szeretet.

„Az embereket csak szeretve lehet jobbá tenni”. Akkor hát tegyük egymást jobbá. Próbáljunk meg másképp nézni a szomszédjainkra, ismerőseinkre, sőt még azokra is, akikre annyira nagyon haragszunk, hogy nem tudjuk elmondani. Miért is haragszunk ennyire rájuk? Olyan megbocsájthatatlan dolgot tettek ellenünk? Nem hiszem. Állítsuk Jézust példaképként magunk elé és kövessük Őt a saját szeretet-utunkon. Hiszen: „Ha Isten velünk, ki ellenünk?”.

Cseke Mónika

Impresszum

Kiadja a **Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Harghita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.